

Konec normálu

~ Cat ~

Kdysi dávno (asi tak před čtyřmi měsíci) pro mě slova *dámská jízda* představovala neznámý pojem. Vůbec by mě nenapadlo, že je kdy budu schopná vyslovit nebo na ně jen pomyslet bez toho, aby se mi začalo dělat špatně. Ale teď nejen že mi v krku zaskočila výborná, vláčná, superkalorická brownie, kterou se právě cpu, ale ještě k tomu mám na obličeji lepkavou zelenou masku, na nohách pantofle Hello Kitty a zrovna jsem vyprskla smíchy.

Vítejte v mém novém normálu.

Zatímco moje budoucí nevlastní máma Jenna učí, nebo se spíš pokouší naučit, moji ultrakonzervativní sestřenku a pohybově nepřilíš nadanou nejlepší kámošku taneček à la Britney Spears, žasnu nad tím, jak moc se můj život změnil. Před rokem bych nad vším holčičím ohrnovala nos. Byla jsem nepolíbená, a dokonce nezažila ani žádné rande. Měla jsem problém komukoli důvěřovat a můj nejlepší přítel byl můj *táta*. Teď mám sexy, úžasného kluka. Ne jednu, ale hned *dvě* blízké

kamarádky. A po šestnácti a půl letech plných matčinych skandálů, senzacechtivých paparazziů a neuvěřitelných cest v čase se zdá, že bych díky své drahé cikánečce Reyně možná, *snad*, mohla konečně začít žít trochu *normálně*.

Tak proč jen mám pocit, že se to musí brzy všechno pokazit?

Pohovka se prohne. Ovane mě prudký závan vzduchu, a vytrhne mě tak z mých divoce vířících myšlenek. Alessandra, moje dávná příbuzná ze šestnáctého století, zhluboka vydechne. Čerstvě vydrhnuté tváře má zružovělé vyčerpáním. Pousměju se. Lepkává maska na mém obličejí rázem popraská.

„Fakt válíš, holka,“ štouchnu do ní loktem. Ani trochu mě to nepřekvapuje. Moje taneční umění mělo během mého výletu do minulosti k dokonalosti hodně daleko, zato Less to šlo úplně samo. A její zvláštní nadání se s ní očividně přeneslo i do budoucnosti. Snížím hlas, aby mě Jenna a Hayley neslyšely: „Všechno to komplikované natrásání v přeplněných tanečních sálech zjevně stálo za to. Škoda jen, že tu není Austin, aby viděl, jak pěkně dovedeš vrtět zadkem.“

Sestřence se po tváři okamžitě rozlije připitomělý úsměv. Stejně jako pokaždé, když zmíním Austinovo jméno. Je z něho celá pryč.

„Je to škoda, že tu není, ale kdyby byl, pochybuji, že bych vůbec tančila.“ Tmavé oči jí pobaveně zasvítí. „Jsem sice troufačlejší, než když jsem se tu poprvé objevila, ale rozhodně nejsem padlá na hlavu.“

Škádlivě pozvedne vytrhané obočí a já se musím nehledě na masku pousmát ještě o trochu víc. Pořád žasnu nad tím, s jakou samozřejmostí používá moderní slang. Její proměna v teenagerku z jedenadvacátého století byla překvapivě jednoduchá. Jasně, na začátku trochu tápala, ale teď je v sedmém nebi. Je

zamilovaná, hraje hlavní roli ve školním představení a nabídky z Hollywoodu se jí díky jejímu strhujícím výkonu v Shakespearovském zimním workshopu jen hrnou. Je to jako by se pro tohle století a tenhle život narodila a v renesanci jen čekala, až troška cikánských čar a kouzel uvede věci do pohybu.

Trochu jí závidím.

Jsem moc ráda, že je šťastná. Vážně. Jenom... Je tady pouhých šest týdnů a už tu našla své místo. Nejvyšší čas, abych i já našla to svoje.

Má nejlepší kámoška Hayley žuchne na gauč naproti mně a natáhne se po brownie. „Potřebuju čokoládu,“ vydechne a ulomí si pořádný kus. Nacpe si ho do pusy a blaženě obrátí oči v sloup. „Vynikající,“ zamumlá s plnou pusou.

„Tak, tak, jen si dejte.“ Jenna vrhne na ták se superkalorickou dobrotou zamračený pohled. „Nacpěte se, jak je libo, vždyť jste kost a kůže. Je to sice *moje* rozlučka se svobodou, ale já to nějak přežiju.“

Dneska máme ředitelské volno, Jenna se za pár dní vdává, tak proč toho nevyužít k předsvatební dámské jízdě a experimentům s líčením?

To je pokrok, co?

Jenna si olízne ukazováček a nalepí na něj roztroušené drobečky z talíře. Pak ho zvedne do výšky očí, toužebně se na ně zadívá a zhluboka si povzdychne. „Ještě dva dny,“ prohlásí a utře si prst do ubrousku. „Dva dny o zelenině, abych se vešla do šatů, a pak sama spořádám celé patro svatebního dortu. Na to můžete vzít jed.“

Hayley popadne ovladač a zapne LCD televizi na zdi. „Jen vydržte, slečno nevěsto. Bude to stát za to. Počkej, až uvidíš fotky. Tvoje šaty jsou naprosto nádherný.“

Hayley se chce stát módní návrhářkou, takže ví, co říká. Taky je blázen do umění a ve škole až na samém dně společenského žebříčku, stejně jako já. Spřátelily jsme se po mém návratu z minulosti. Její mantra *Zůstaň v klidu, miluj módu* mě vždycky rozesměje. Její pochvala má skoro stejnou váhu jako od děsivého dua Joan a Melissy Riversových a Jenně nejspíš nezbyde než se s tím spokojit, protože *ty dvě* se k tomu se vši pravděpodobností díkybohu nevyjádří.

Detaily ohledně tátovy svatby jsou supertajné. Datum zná jen úzký okruh lidí. Bulvár spekuluje už celé měsíce: duben v Catalině nebo červen v Malibu? Zaslechla jsem dokonce i říjen v Paříži nebo Římě. Paparazzi by nikdy nenapadlo, že oceňovaný hollywoodský režisér a organizátorka nejlepších narozeninových oslav v Beverly Hills do toho praští o víkendu po sv. Valentýnu doma na dvorku za účasti pouhých padesáti hostů.

„A když už mluvíme o šatech...“ Hayley vybere z nabídky *Show Kate Lyonsové*. „Zbožňuju její styl.“ Obejme oběma rukama polštář, pohodlně se uvelebí na pohovce a začne se dívat. Ještě předtím ale vrhne na Jennu zkroušený pohled. „Ta tam asi nebude, co?“

Svatba – a hlavně nápadná absence celebrit mezi svatebními hosty – je z pochopitelných důvodů hlavním tématem dne.

Jenna zakroučí hlavou. „Ne. Pozvat ji nebo kohokoliv jiného z médií by znamenalo, že nám ty hyeny budou stanovat přímo přede dveřmi. Peter i já chceme, aby naše svatba proběhla v co největší tichosti. Oba víme, jak paparazzi dovedou pronásledovat celou rodinu. Sledují i děti po cestě do školy.“ Otrěse se a kolem jasných očí jí naskáčou vrásky. „To nemůžeme Cat udělat.“

Její ohnivý tón jen potvrzuje, co jsem si po celou dobu my-

slela – že dělají malou svatbu hlavně kvůli *mně*. Táta si sice na žádnou velkou slávu nepotrpí, i když je hollywoodský režisér, a ani Jenna nedychtí po zájmu médií tolik, jak jsem si kdysi myslela, ale je to přece jenom *jejich svatba*. Tátovo první manželství skončilo ještě dřív, než vůbec začalo, a rozhodně nebylo z lásky. Aspoň ne z takové, jakou teď cítí k Jenně. A Jenna je stoprocentní romantička. Nebýt mě a jejích obav o mou bezpečnost, určitě by chtěla pořádnou svatbu.

„Pořád si to ještě můžeš rozmyslet,“ zopakuju jí už asi po sté. „Peníze hýbou světem. Za pořádný obnos si ještě pořád můžeš nechat zařídit obřad na nějakém úžasném, skvělém místě. A co se týče těch ubožáků z bulváru, tak s těma se potýkám celý život. Zvládnou to.“

Jenna se ke mně natáhne a vezme mě za ruku. „Já vím, Cat, ale o to nejde. My tři teď budeme konečně rodina. A to je ze všeho nejdůležitější. Rozhodně důležitější než ohromit svět oslavou ve velkém stylu. Caterina se teď z nějakého důvodu drží zpátky a ani já, ani tvůj táta tak nechceme zbytečně pokoušet osud. Ani dávat bulváru zbytečně záminku, aby nás mohl obtěžovat.“

Říká sice *nás*, ale myslí *mě*. Přikývnu a stisknu jí ruku. Chápu, proč to říká, i když se kvůli tomu cítím provinile. Ale v jedné věci má Jenna naprostou pravdu. O Caterině – mojí matce – teď *vážně* nebylo moc slyšet. To se jí vůbec nepodobá. Měla bych být ráda, že se chvíli nemusím stydět, ale ten klid mě znervózňuje. Je to jako ticho před bouří...

Zvednu se, povzdychnu si a zamířím do chodby umýt si z obličeje zelený sliz. Moje pleť by teď měla být dokonale vyčištěná a hebká jako dětská prdelka. Sotva udělám tři kroky, pokojem se začne linout energický hlas Kate Lyonsové.

„Vítejte zpátky! Rozhodně nebudete litovat, že jste si nás naladili. Mým dalším hostem je totiž hvězda trháků jako *Organizátorka*, *Tajemství jako víno* nebo *Nikomu to neříkej*.“

Rázem zůstane stát jako přimrazená.

A je to tady. Bouře přichází.

„A dnes má pro nás překvapivé odhalení,“ pokračuje moderátorka. Přeběhne mi mráz po zádech. „Prosím, přivítejte Caterinu Angeli!“

Matčino jméno ve spojení se slovy „překvapivé odhalení“ rozhodně nevěstí nic dobrého.

Ale je to jako zahlédnout dopravní nehodu. Nemůžu se nepodívat. Neotočit se. Vydám se pozpátku do obývacího pokoje. Srdce mi buší tak hlasitě, div nepřehluší nadšený potlesk diváků v sále. Schoulím se před televizi a dívám se, jak žena, která mi dala život a kterou jsem už víc jak deset let neviděla, ladně přechází newyorské televizní studio. Můj přítel Lucas nechápe, proč se začnu stranit lidí, když se dostanu do maléru. Proč jsem si tak jistá, že mě jednoho dne opustí.

Tady je ten důvod.

Někdo mě jemně vezme za ruku. Ani se nemusím dívat. Víím, že je to Alessandra. Určitě nevěří vlastním očím. Stejně jako já, když jsem v šestnáctém století poprvé uviděla její mámu. Vypadá úplně jako Caterininina dvojnice. Jako by těch „dvojníků“ nebylo málo. U vzhledu ale veškerá jejich podobnost končí. Povahově jsou úplně jiné. Alessandřina máma se v podstatě dost podobá Jenně. Pro sestřenku je to prokletí i požehnání zároveň. Je ráda, že se rozhodla zůstat v budoucnosti, ale máma jí strašně chybí. A teď, když vidí tu moji, ať už je jak chce hrozná, se jí určitě začne znova stýskat. Stisknu jí ruku, abych ji ujistila, že jsem tady, a přitáhnu si kolena k hrudníku.

„Díky za pozvání, Kate,“ nasadí matka svůj typický široký úsměv. Otočí se k divákům a zamává.

Je stejně uhlazená a krásná jako vždy. Dlouhé, tmavé vlasy lesknoucí se ve světlech reflektorů, temné oči ozdobené dokonalými kouřovými stíny. Všichni říkají, že jsme si podobné. Trochu ano – máme stejnou barvu vlasů a očí a podle Wikipedie jsme i přibližně stejně vysoké. Ale ten široký úsměv, který prodal stovky rtěnek, vypadá na mé drobné tváři naprosto nepatřičně. Uhlazenou krásu, kterou je Caterina Angeli proslulá, nesdílíme. Já kolem sebe nemám tým profesionálních vizážistů, kteří skáčou, jak písknu. A co se týče přirozené sebedůvěry, kterou moje matka vyzařuje, tak já dovedu jen dokonale předstírat nezájem. Jsem nezretušovaná, neuhlazená, trochu neohrabaná verze slavné hollywoodské svůdkyně. Ach jo.

„Děkuji vám za tak vřelé přivítání,“ pokračuje matka. „Moc to pro mě znamená.“ Položí si pečlivě upravené ruce na srdce a usměje se o trochu mírněji (i když pořád stejně falešně). Zdá se, že jí do očí vhrkly slzy. Obrátím oči v sloup. „Je skvělé být znovu mezi přáteli.“

Mezi přáteli? Snad nemá na mysli to bezejmenné moře obdivovatelů, co v životě neviděla. Nebo tu povrchní moderátorku, co má místo očí dolary. *Znovu?* Jak *znovu?* Vždyť nebyla v hledáčku fotografií pouhou chvilíčkou. Nanejvýš pár měsíců. Jenna se sveze na zem vedle mě. Nevěřicně si odfrkne. Nejspíš si myslí to, co já.

Moderátorka se k matce nakloní blíž a nasadí ustaraný výraz. „Jsi v pořádku?“ zeptá se a sáhne po krabičce s papírovými kapesníky. Určitě si říká: *Jen breč. To mi skvěle zvedne sledovanost.*

Nejdražší matinka přikývne a okázale vytáhne z krabičky pár kapesníků. „Díky, Kate.“ Nadechne se a zadívá se zpátky na di-

váky. „Slavní nejsou dokonalí. I my děláme chyby – *já* obzvlášť – ale to vy moc dobře víte. Díváte se přece na *TMZ*.“

Mrkne, jako by všechny ty skandály a románky, co mě celý život pronásledují, vůbec nic neznamenaly. Tupý dav se vděčně zasměje.

Moderátorka potřese hlavou: „Všichni víme, že to je kapku přehnané.“

„To je pravda,“ přikývne matka, „ale nikdy jsem nebyla žádná svěťice. Dlouho jsem plnila stránky bulváru. Ale i tam by vám řekli, že jsem se změnila. Stárnu. Ze všeho nejvíc si teď přeju napravit minulé chyby.“

Jenna vedle mě celá ztuhne. To nevěstí nic dobrého.

Pak se Caterina podívá přímo na mě, jako by snad mohla vidět skrz kameru. *Druhé* varování. „Mám krásnou dceru,“ řekne a svět kolem mě rázem přestane existovat. „Jmenuje se po mně, jak všichni víte, ale nestýkáme se. Už nějakou dobu. Je to moje chyba. Ničeho v životě nelituju víc.“

Po dokonale vymodelovaných olivových tvářích jí tečou slzy. Zkamením jako socha. Jsem jako kus necitelného mramoru, co Lucas používá ve výtvarce. Moje matka, světově proslulá herečka Caterina Angeli, právě v televizi před celým světem připustila, že se ke mně zachovala mizerně. A já necítím nic. Žádné slzy, vztek, žádný příval užaslých nadávek. Nic.

„Moje dcera mi chybí, Kate,“ řekne a zavře oči, zatímco ty moje se rozšíří úžasem. Alessandra se ke mně přisune blíž a obejmě mě kolem ramen. „Musím jí něco říct. Něco důležitého. Osobně.“ Odmlčí se, aby se nadechla, a já si v té chvíli uvědomím, že můj život už *nikdy* nebude jako dřív.

Přikývne, jako by se mnou souhlasila, a oznámí: „A proto se tento víkend chystám na Peterovu svatbu do Beverly Hills.“

Hayley vydá zvuk, který ze všeho nejvíc připomíná rozbitou varnou konvici. Alessandra mi málem rozdrtí plíce. A Jenna? Ta vypadá zděšeně a namíchnutě zároveň, pokud je to vůbec možné. Rty se jí třesou, je celá bledá a skřípe zuby. Okamžitě se rozezvóní telefony. Brzy budeme mít ty hyeny přede dveřmi. A je to tady.

Konec normálu.

„Caterina Angeli to zase dokázala,“ zamumlám.